

Charakteristiska ord till

Vi lida för våra synder
 och skall det är förtärligt.
 Och om vi den lifvande
 Guden till en tid lygga af
 Uret är och straffar och
 rätts. Ja skall han
 åter sina Guds nåd
 vara. Men du oga-
 daktige förbannade
 menniska, hämnas
 du inte af ditt våd-
 de att för mycket
 och förtärligt dig inte
 lygga på jingligt högt
 att du Guds barm-
 hjertighet. Ty du har
 vet ännu den all-
 mäktiges dom, som
 att en för, inte vordit
 hämnad. 2. Makt.
 Rabernas 7. 32-35.

ja talar oss skriften när
 han bli förfäld af världen
 för sin Tro. Han erkänner
 samvetsenligt, att han
 lider för sina synder. Han
 erkänner, att han ingens
 ting bättre förtjent. Churu
 hans samvete vittnar med
 honom, att han inte fört
 gent en sådan behandling
 af världen, men i affären
 de på sin egen brattslig-
 het inför. Han säger
 han, att han väl förtjent
 ett sådant straff för
 sina synder. Skall dock
 älskade vänner hans i
 sitt hjerta, att Guds nåd
 gör honom kraft
 att vida för sig själv.
 Men världen, som är
 stadd i blindhet måste
 en christens bestraffa-
 anne i sista stunden.
 På det han genas
 denna bestraffning

må fröda ditt eget samvete
 för de åtnagade förtjän-
 elser i en annan värld.
 Den åtnagda nåden
 vill här. Världen hafva
 samvets friid. Men i en
 annan värld, då afvrid
 dess Agudaktige för äppa
 ågan, att han kan se sin
 egen fördämelse. Han
 ser han säkert med
 förebild. Om de
 Christen, som de här i
 Nådaltiden varit. Men
 kunde, och inte var
 nat sina viljesfärder
 föräder. De kan man
 dess Agudaktige, med
 förberädelser, och säger:
 Du vilse gåtts väl, att jag
 var på en sålig väg, men
 du hade inte på godt veti
 dig, att du varade mig
 för mig jag råga
 i viktigt för din lätta
 och församling. Så
 na förberädelser måste

Christus vänta sig. Enigheten
 och derför ^{med} han i tillfreds-
 sitt samvete, och gäna förlä-
 na förbräcker fruktligt
 derigenom, att han försi-
 Paulus de åtnagna sam-
 ringen, för länge lifvit
 sitt i. Hvar, chunda
 Christus väntningar
 och verka annat än
 vrede och förbittring
 i de åtnagna förs. På
 när det giffvit uti
 2. Maktbarnens
 7: 39. att den Agudaktiga
 och någmådiga mannen
 gen vänt vänligens
 Urtänd af vrede, när
 han hände derja orden
 af den christne mannen.
 Den Agudaktiga
 förbannade mensket.
 Någmådig ist, af ditt
 valde, att för mycket
 och förlat dig ett dy-
 na påsinligt harn.

att Du Guds barn försäljes.
 När den Agudaktiga
 nungen hände Guds
 and, vänt han vänligens
 Urtänd af vrede, för
 och åtnagna, att
 om i denna dag, när en
 Christus väntar honom
 för Guds dunn, då blir
 hans Urtänd af vrede, och
 jagas hans den Agudaktiga
 ho harns på de till
 or harns på de till
 af? Eller harns Guds
 harns till harn
 jag av. att harn
 gör. Du detta? Eller
 harn dunn tidning åtnagna
 jagas. harns harn giffvit
 dig ut, att harns
 harn lyf, på de. velt du
 och jagas. harn
 att harn harns
 att harn harns
 dunn harn den förs-
 harnning av harn

att han var nyblätt och
 Andeligen påfärdig, när
 han fördömde dem och
 kallade dem för Puggar
 man, Affläda: Gudens
 trykta att han var lje
 blätt och Andeligen
 påfärdig: och frågade
 honom: Vilket hvitt
 gör du det, är du men
 att när Guds Abstraktion?
 Ja, malar pinkale Chri
 tendomens verkningar
 för den blinda papen
 själsan att veta af dj
 uppen. Det här skrifte
 om den Agodaktiga Mo
 nungens Antiochy, att
 Guds vrede dref honom
 att förfölja de kristna
 2. Maktab. 9: 4. Helt
 här den Otragna papen:
 Om Guds vrede dref Mo
 nung, så var det ju d
 ickligt för honom
 att han måste förföl
 ja de kristna. Men Guds
 vrede uti de

Agodaktiga gör dem Alldeles
 förhändade, så att de
 ikke tåla sina farsin
 gen. Hanung Antiochy
 blef Upprätt af vrede, när
 den frimadige Monu
 nung förskutade Guds
 dant afver. Han kom
 och kom i dag blis
 den atragna papen
 Upprätt af farsinigen.
 Här, Nazan friskadig
 Christen för honom
 Guds dant afver, de
 Djesfulen för blindas
 deras ägar, fått de skada
 tro vägen. Dett stors
 blinda förmittet kan
 ikke se Christendomsen
 lys. Om Nazan kan
 mer med Christendoms
 lys afver mörkeret
 här, så blifva de stors
 blinda, de kata lysen
 och alltså mörkeret
 emedan deras geogio
 gör oss att de
 Agodaktiga kan

gen blef Uretad af den
 Christna mannens ord
 när han iika Allt fruktade
 de för Rannungen, vrede,
 och utom färd men bröt.
 Der Agudaktige för-
 bannade Manniska!
 Hågnadas iika, och för-
 lät dig iika Vär på fi-
 fängligt hafs, att du
 Guds Rätt förföljes.
 Der du häpnar sinne
 den Allsmäktiges dom
 iika vundrummet.
 Och jag vill utgripa
 mitt lif och lifver-
 ne för minna Faders-
 dag, såsom minn bröder
 och svara till Herran
 att han snart vill
 sitt folk nådelig
 varda. Men du måste
 Anna hjälp, genast
 hos minna och qual
 bekänna, att Han

allena den rätte Gud
 är. Sådane fanningen
 och måste veta den
 stormadiga Rannu-
 gen, just förvade
 adriktket af sina
 tjusare. Men det måste
 för vana, när bröden
 och hus, Englas stids
 mat Mikkel. Då måste
 Als och fröfvel reser
 från Himmelens.
 Det hjälper iika för
 den Agudaktige, att
 fjärra enat adden.
 Ty den Agudakti-
 ge Rannungen, just
 af Guds vrede
 att förfölja de Christ-
 na för deras Trö-
 måste först på Rann-
 gens vägnar Rannu-
 Guds vrede för sina
 stulta hatiska, att
 han hade ännu goda
 de Christnas stund till
 en del dådag graf.

Den föne snaffade po-
 nam den Allsmäktige
 Herren Israels Gud, med
 en hemlig vilja, som
 ingen vilja kunde
 förstå, så snart han
 betraktat hade, såg han
 ett sådant buter och
 sådan värk i Thors-
 na, att man honom
 icke hjälpa kunde.
 Likväl nämde han
 icke åter af sitt på-
 måd, utan vandt å me-
 mer sorg och van-
 ryktand af andra.
 Och när det motkall-
 at den agudaktiga
 Thorsen, och förbitt-
 nade med fler freda
 och värk, så att hela
 Thorsens folks utaf han
 sprang, och erbjöde
 så illa, att ingen för
 tankt blifva kunde.
 Då måste han af sitt
 påmål aflata, och

besinna sig, efter han
 af Gud så utpräg-
 nade, och värkfulla
 straffe vardt. Och han
 de på lifvone icke själv
 den tanken med sig.
 Då sade han: det är
 icke rätt, att man
 döms utas sig för
 Gudi, och en dödlig
 smittas icke för
 afrenvädig är, att han
 sig trycka kläder, att han
 är Gudi lika.

Men nu säga djef-
 lens drömmar. Vi hata
 ingen för det Tro; vi
 hata alla menniskor
 förnärats frid, men
 den som är andeligen
 utblädd och pågnadig
 han är icke för han
 hjälper en gud och därför
 fördömdes han andra
 så gjande den agudak-
 tige Thorsen
 Anteckning. Han ville
 vara Spjelt en Gud,

och den föne förbändade
 hans Andra. Denna var
 märkening hafva djefu-
 len drabantes välgese-
 jehus gjort inat d' d' d' d'
 ka, att de äro vrbärlig-
 ar och andeligen påhåp-
 lige, och den föne talmän-
 de andra menniskor som
 der fätternas. Djefu-
 len har så förblindat sam-
 gat att de betraktat de
 Christna, som sina värsta
 fjälafjender; så fad den
 Agildaklige Rannu-
 gen och de vill Profeten
 Elias: hafver Ier ier
fumit mig för Ier
fjender? 1. Kon. 17. 21. 20.
 ja hafver jag så fum-
 nit dig för ena Elias.
 Häs hade nu djefu-
 len förblindat den agu-
 datlige Rannu-
 finnen, att han betrak-
 tade profeten, som

sin fjälafjende. Den rätte
 fjälafjenden hände som
 vittat men djefu-
 len mälade ett för den agu-
 datlige agan, om fjäl-
 fiende, vill Profeten
 Alias, som alltid för-
 följde Rannu med
 förebärlig och hatel-
 for, och de hade Rannu
 Någon frid. Just så ma-
 lar djefu-
 len ett för
 sina drabantes, att
 de Christna äro deras
 fjälafjender, och att
 Vaterns pukt, som in-
 unna sin nästa nä-
 gars samvets frid.
 Men Vaterns afsjättig-
 höna kunne det gilla
 med Antisackus, som
 väl steko de Christna
 Det stas skrifvit
 2. Mafs Rannu
 9. 1st, att den ange
 Menniskor

till att bedja Herren
 den sig du ikke mer
 afuor Panas förtör-
 ma ville. Häs, här
 nu christendommens
 matständerare och sig-
 der, att den agudakti-
 ge Panungus tag
 sig före, att bedja
 Herren, men Herren
 ville ikke mer för-
 banna sig afuor
 Panas. Och hvar fö-
 ra, ville ikke. Herren
 förbanna sig afuor
 Panas? Hutan turs-
 vel der före, att den
 na arge menniska
 hade blifvit förhär-
 dad: han hade så län-
 ge varit hat till
 de christna, att han
 hjertat ikke kunde
 blifva förtröstande
 nog faga fanningen,

matständerare, att när
 den dess stas inges
 för alla men blifvise
 sig af flere anständer
 Rites att nåden, där
 är stängd för alla abot
 fändiga och förhärda
 syndare, som: att sin-
 tid nota fanningen.
 Djufuullen för till
 stutens färdan magt
 afuor den, att de måste
 dö: förtviflens. Häs
 dåden visas sina fur-
 ta. Tänker och Panas
 hjertat med sina
 lifade jernkelor: då
 faller den agudaktige
 hägnad mägal: då
 faller den agudaktige
 till pånåfkesen: men
 hans hjertes Panas
 nu hvar trunns ad-
 minuktion, häs, hans
 hjertat ikke kan
 blifva för: en påst
 adminuktion och påst

Krasfast, vil jag de i
 sin välmagt. vi viljor
 denne skall regera öfver
 oss: men när dåden fram-
 brer då jag de. Huru
 ståt oss och hjälps oss.
 När vinden emellan
 Mikael och draken
 alltså utmanad: Vinn
 den för. Men åter-
 så, att alla christen-
 domens matständer
 borde kämpas igen
 sig: men det förhåller
 sig med fämningsen
 der, som bundas och kät-
 tas, när de se sin egen
 bild: fröjelse för börja
 de glömma: de tro ända
 att detta är deras egen
 bild, vetas de inbilla
 sig, att det är någon
 annans kattbild, och
 der på en grov de
 upprisa tanderna
 sin egen bild. När sin-
 nar flera hundar och

katter, som mörna åt
 sin Egens bild, när finns
 någon och argas
 ändelig markatta som
 förmodas efter christens
 men; sådana kallaguan
 igen för en isketen
 de egen efter christen-
 dom, och härmed
 de christen leder. Men
 det rikets den intet
 ty det landliga kätet
 ligger ändå och grov
 i den kjeten.
 Huru den gamla chris-
 tendomens beträffar
 för napra vi den för-
 modige manne
 framför oss, rita
 en marktebevaras
 1. 32-34, som inte frukt
 tar för dåden, inte
 kufnade för evigheten
 inte, darrade för
 glagorner, inte brydde
 sig om volden, att
 och kät inte, hade
 han stå för djfunder

[illegible][illegible]

Jans var af bestat ad-
 mjukt, men framfode
 till den blonda vord
 haren. I ärendet af
 den Paderen djeftulen.
 Vifvial har hans vitt
 kass med talarna D. ut
 gills till dagens med
 frimadighet. Till po-
 ren den store karodra
 garen, måste alla
 Jurna Christna vän-
 da sitt hand och fin
 porträttur, när dyl-
 nulen vill afvafalla
 dem med frestelses och
 anfäktningar. utifrån
 med patelses och kat-
 inifrån med frestelses
 och anfäktningar, ty
 djeftulen gifv sig
 den ingens fin. rik-
 val måtte se med fri-
 madighet bekänna
 Jurningen för

vorden, och om för hända
 skulle, att den store
 Paderen jagan vill lä-
 ta den lilla karodra
 och gifva den moster
 karodra och! Följes
 då, bedräfnade gjälas
 Träljaren bländiga
 patfrån, afren Jurn-
 utts gnatet. Gatta-
 Jurnen, till den bla-
 diga afvafalla, utfrån
 den Galydtha. men
 under ikke Jurnakting
 när J. Malles natka
 och bedja. uttaganden.
 den Malles y. h. Jurnen
 d. Jurnen af blad-
 Jurnen, den Malles
 J. Vana Edes Jurnen
 Jurnen, den Malles
 för den natka Jurnen
 att följa Träljaren

blädiga hjärter till
 undfärdig plattfisk.
 Gud, som förtärlig
 när, kommer aldrig
 att göra oss af
 predikans, alltså
 som hans jett blodfett
 En allsång som han
 skadat Träljarens
 blädiga bild på
 Jett, allsång som han
 port närreger af
 Träljarens mör;
 endast Maria, enda
 Petrus och Jakob
 hans skadat med
 bekräftade och för-
 beredande hjertan
 den Törnebrante
 Rannuzen, enast
 de Elfa hans
 skadat blodfett

Endast dessa hans
 med, att följa Gud
 blädiga följare, och
 endast dessa hans
 med, att de hans
 för Christa skett.
 Berätt, som den fun-
 na Christen
 rätta Rannuzen
 tillfäst, att de på
 hans följa Träljarens
 till Gudsfrö
 mätte hans följa
 hans blädiga följare
 till afrikt plattfisk
 de mätte tillfäst
 naturen och följare
 af Volden, ty det
 en som vilken
 att den gamla Chris-
 tendomen för
 i volderen.

Och då försäkra Skrif
 na att det blifvillt
 putade af verlden
 på värfte de taga af
 Skrif fränd verlden
 och taga förs tillflykt
 till den tönnefänta
 pannenman till den
 stora Skrifvagnen
 med sina tjertusig fä
 ras, värfte de taga
 till. Men till de
 tygelne för in
 afvornes: de skola
 ställa, och verlden
 ställa ställa i, som
 med blöd färga
 maskar hälla
 i, på andra ställen
 och så på färet
 Amner!

Amner. B.